

Par fuldmodne Kastanier, — hendes forvovne Holdning i den nydelige Columbedragt, de bugnende Skuldre, den lille Stumpnæses sitrende Fløje, — alt forraadte en ungdommelig Fyrighed, en hidsig Hengivelsestrang, der trodsede Aar og Alder.

Pludselig faldt hans Øjne paa Herren med Guld-lorgnetten, der endelig havde lagt sin Avis tilside og nu tilkaldte Opvarteren for at betale. Idet deres Blikke mødtes, rejste de sig begge lidt op med en ceremoniel Hilsen.

„Men Gud, det er jo Neergaard!“ udbrød Salomon. „Kender De ham?“

„Nej . . . Jeg stødte tilfældigt paa ham igaar paa Karnevalet.“

„Hvad? Var De der? . . . Jeg saae Dem ikke.“

„Der var jo ogsaa saa skrækkelig overfyldt. — De var der altsaa ogsaa?“

„Gud, det var jo mig, der var Hamlet! Saae De mig ikke?“

Per mindedes godt at have set en lille sortklædt Ridderskikkelse i Selskab med en Dame i en Snedronningedragt, som havde vakt nogen Forargelse blandt de andre Damer, dels paa Grund af sin dristige Nedringethed, dels for sin Overlæsselse med Diamanter, der hang som regnbue-spillende Rimkrystaller i det hvide Slør.

„De var der med en Dame?“ spurgte Per.

„Min Søster — ja!“

„Aa —“

Herren med Guld-lorgnetten havde imidlertid rejst sig og var i Øjeblikket i Færd med ved Opvartrens Hjælp at iføre sig sit Overtøj. Per betragtede med nogen Misundelse baade hans meget korrekte og elegante Paaklædning og den Verdensmandsoverlegenhed, hvormed han lod Opvarteren bringe ham